

גיל לית פרשת יתרו

בראשות הר"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

כאיש אחד בלב אחד ההכנה לקבלת התורה

"ויסעו מרפידיים ויבואו מדבר סיני ויחנו במדבר, ויחן שם ישראל נגד ההר" (שמות יט, ב).

מאמר חז"ל מפורסם מעיר על המילה: כתוב "ויחן ישראל" בלשון יחיד, במקום 'ויחנו' בלשון רבים. למה? כדי ללמדנו שעם ישראל הגיע להר סיני כאיש אחד בלב אחד.

אין ספרדים, אשכנזים, תימנים, מרוקאים וכו'. אין שפות, אין חלוקה - כולם באחדות מוחלטת. רק לאחר שהגיעו לשלמות באחדות, מיד לאחר מכן קיבלו את התורה. זה מראה לנו יסוד: אי אפשר להיות צדיק אמיתי, ולזכות בקרבת ה', כאשר אתה מלא בסכסוכים ושנאה בין אדם לחברו.

אבל רבי חיים שמואלביץ שואל שאלה נפלאה: איך יכול להיות מצב כזה? שלושה מיליון אנשים, ואין

לאף אחד סכסוך עם השכן, קנאה בחמות, או כעס על האשה? זה לא הגיוני! ואם תאמר, הקדוש ברוך הוא עשה נס ונתן בהם אהבה - אז מה החכמה ב"ויחן ישראל"? זו מתנה, לא משהו שהם השיגו?

אלא אומר רבי חיים שמואלביץ דבר נפלא: עם ישראל היה אחרי קריעת ים סוף. במקום זה, "ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי" (מכילתא). כשאמרו ישראל "זה אלי ואנוהו" - הם ראו אותה באצבע!

מה הם ראו שם למעלה? הם ראו את הנהגת ה' יתברך. הם ראו איך הקדוש ברוך הוא מנהיג את העולם. אנחנו היום לא מבינים למה הבוס פיטר אותי, או למה חבר לקח לי כסף. אנחנו כועסים. אבל הם ראו את האמת:

הם ראו שגזר דין משמים קבע לאדם לשבור רגל. אבל הקדוש ברוך הוא, ברחמיו הרבים, אומר: "בני בצער, אני לא רוצה שהוא יישב בבית חולים. אולי תמירו לו את העונש?". ואז מלאך שמשגגר אומר: אפשר לקחת ממנו ארבעת אלפים שקלים, ובזה נוריד מעליו את הגזרה.

ואז יוצאים המלאכים ושולחים חבר, או שכן, שעושה לך איזה צער קטן. ואתה לא מביין: "רבוננו של עולם, למה הוא לקח לי את הכסף?"

אחרי שעם ישראל ראה את המראות האלו, הוא הבין שכל הנהגותיו של ה' יתברך הן חסד ורחמים. החבר שלקח לו כסף - למעשה הציל אותו משבר! ואז כולם רצו אחד לשני ואמרו: "דידי ואהובי, אני מודה לך בכל לבי. בזכות המעשה שעשית התבטלה מעליי גזירה".

אם רק היינו מתבוננים, היינו מבינים שהכסף שנלקח היה כפרה עלינו. ולכן כולם הגיעו "כאיש אחד בלב אחד" - כי הם ראו את האמת המשלמת, את הנהגת ה'. **שבת שלום ומבורך!**

04
שאל את הרב
שנחתי לכבת את
האור במקרר

03
מדור חדש!!!
אמונה בגנב
איך מבקשים
טליחה מהעבר?
האור במקרר

05
הרב יצחק פנגר
מה צריך לזכור
ומה לשמוח?

06
רגע של סיפור
היתור והרווח

09
תאיר מלן
אסור ללחום,
עם מי?

11
קרום רחוק
איזה באסה!

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	ח"פ	ב"ש
כניסה	17:00	17:00	17:02*
יציאה	17:52	17:52	17:54
ר"ת	18:27	18:27	18:31

בירושלים: לנהגים 40 דק' 16:42

ענפים
מהרו להרשם <<<
03-8000-770

ישיבה לבחורים מתחזקים
20-27 גילאי
בראשות הרב יגאל כהן
בניין חדש ומפואר
ארוחות מפנקות ואוהב צוות חם
ההרשמה בעיצומה!

אין אשה מושלמת,
יש אשה שאתה
תהפוך אותה למושלמת.

פינת ההשראה מהרב

משלחן רבנו

לכבוד מזכה הרבים המאיר לארץ ולדורים, כבוד שם ותפארתו, הרה"ג מעוז ומגדול... שליט"א.

אודות שאלת מר, האם מותר לתרום למוסדות, אשר כאות הערכה לתורמים, נותנים להם נופש יוקרתי בשווי כמה מאות שקלים, ואף יותר מכך, או שמא צריך לנכות מכספי המעשר את שווי הנופש. והנני להשיבו בקצרה כמסת הפנאי.

כתב הרמב"ם (פרק יב מהלכות תרומות ה"ח), וז"ל אסור לכהנים ולוים לסייע בבית הגרנות כדי לטול מתנותיהן, וכל המסייע חילל קדש ה' ועליהם נאמר שחתם ברית הלוי, ואסור לישראל להניחו שיסייעוהו אלא נותן להם חלקן בכבוד עכ"ל. והיינו אף שקי"ל שטובת הנאה אינה ממון, ולכן מותר לתת התרומות ומעשרות לכל אשר יחפוץ, מכל מקום אם הוא מקבל דבר מה בעבור נתינתו הדבר אסור. ולכאורה גם בנדון דידן, אסור לתורמים לתת כספים בעבור המתנה, שהרי זה כמו לסייע בבית הגרנות.

אמנם בספר דרך אמונה (שם ד"ה אסור), הקשה מדוע לא כתב דין זה, גם לגבי פדיון הבן. וביאר שאין אסור מסייע בבית הגרנות, אלא בדברים שיש בהם קדושה, ולכן בפדיון הבן, שפיר דמי מותר אף לסייעו בבית הגרנות כדי לקבלו. ולדבריו הוא הדין במתנות עניים, כיון שאין בהם קדושה, מותר אף לסייע בבית הגרנות כדי לקבלם, והוא הדין שמותר לתת מתנות כדי לקבל התרומות,

וביותר י"ל במעשר כספים, כיון שאנו נוקטים להלכה שמעשר כספים אינו חובה, כמו שכתב בשו"ת מהר"ם מרוטנבורג (דפוס פראג סי' עד). וכן כתב בשו"ת חוות יאיר (סי' רכד). וכן פסק מרן זצ"ל בשו"ת יחווה דעת (ח"ג סי' עו). א"כ יש מקום יותר להקל לקבל טובת הנאה בעבור התרומה.

וכעין זה כתב הט"ז (יר"ד סי' רמט סק"א), שמותר לקנות עליות מכספי מעשר, אף שהוא מתכבד לעלות לתורה, אין בכך חסרון כלל, שהרי נתינת כספי מעשרות לעניים יש לו טובת הנאה מכך. ועיין עוד בשו"ת מנחת יצחק (ח"ה סי' פג), שכמו כן מותר לקנות מקומות בבית הכנסת מכספי מעשר, אם לא שהורגל לתת לעניים. (ואם בית הכנסת מפרנס עניים שפיר דמי אף לדבריו). ואף שיש מקום לחלק בין הדברים, דשם מיירי לענין הכבוד הניתן להם מחמת העלייה לתורה, משא"כ בנדון דידן, אבל לפי האמור, נראה שאין לחלק כן, ויש להקל בכל אופן. (ועוד שמאחר ויש מכירה פומבית על המצוות אפשר דחישב כממון, ולא רק כהנאה מהכבוד ואכמ"ל).

וכך גם נראה לומר מסברא, שכן אין זה כקנייה ומכירה, אלא רק כדי לעודד התורמים. ומכל מקום, טוב שיאמרו לתורמים שלא יתנו את תרומתם במתנה שמקבלים, וכמו שכתב בספר מנחת צבי (שפיץ ח"ג סי' יב).

לסיכום: אין צריך לנקות את שווי הנופש מכספי המעשר, כיון שהארגון עושה זאת על מנת לעודד את התורמים.

החתום בברכת כהנים באהבה יגאל כהן.

דרר חדשה
הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

התפקיד שלך

אומר רבי נסים קרליץ זיע"א: "כתב הרמב"ם זיע"א (הלכות תשובה פ"ה ה"ב) "... כל אדם ראוי לו להיות צדיק כמשה רבינו...", דהיינו, לענין הבחירה, שכל אחד יכול ומחויב לבחור בטוב, לפי ערכו ומצבו, בדיוק כפי הבחירה שבחר משה רבינו, לפי ערכו ומצבו שלו.

וכן כל אדם, יבחר בטוב לפי מה שהוא, ולא שעל ידי זה ישיג השגותיו ודרגותיו של משה רבינו, אלא ישיג לפי תכונותיו, ומן המקום שהוא שרוי בו. ולא לרצות שום דבר זולת זה, ולא לשאוף להיות כמו אדם אחר. ואשרי מי שנותן על לבו לנצל את כוחותיו וכישוריו, ואת האפשרויות שנותנים לו, וממלא בשלימות את התפקיד שיייעדו לו משמים, לשאוף ולבחור להיות צדיק כמשה רבינו, כפי שחננו אותו משמים". חוט שני (ח"ג עמוד מ"ד).

כוחו שלו

אמר רבי שמואל אורבך זיע"א: "ה' יתברך ברא כל אחד עם תפקיד משלו, עם כוחות מיוחדים לו... ואם הוא יעבוד בכוחו שלו, הרי הוא יכול להגיע ולהיות גדול מאוד..." אהל רחל (עמוד קנ"א).

תפקידך האישי

אמר רבי נח וינברג זיע"א: "כל אדם מכיל בתוכו שילוב מופלא של אישיות, כישורים ונסיבות, תפקיד יחודי במערכת העולמית. התפקיד שלנו תלוי במשתנים רבים, לא רק בתכונותינו הפנימית, אלא גם בצרכי הזמן. הדבר החשוב הוא, לגלות מהי התרומה הייחודית שלך לעולם. התורה מספרת לנו, שבאחד הימים יצא משה רבינו אל אחיו היהודים, וראה שוטר מצרי מכה יהודי (שמות ב', יא) "ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את המצרי", משה רבינו התבונן לצדדים, ראה שאין שם איש ורק אז הרג את המצרי.

לשם מה מספרת לנו התורה "שאין איש", על מנת שנלמד ונבין, שמשנה רבינו בדק קודם, אם יש משהו אחר שיכול לבצע תפקיד זה, משהו שמתאים לכך יותר ממנו. משום שאם אדם "תופש פיקוד" כזוה לא הכרחי, סימן שהוא עושה זאת יותר להנאתו, מאשר לסיפוק הצורך האמיתי. רק לאחר שמשנה רבינו בדק וראה, שאין אדם אחר המתאים לעשות את הדבר במקומו עשה כן". 48 דרכים לחכמה (עמוד רע"א).

כל אחד ותפקידו

פעם אמר רבי אלימלך מליז'נסק זיע"א: "אם הייתם שואלים אותי" אם רצוני להיות כאברהם אבינו, הייתי עונה: "בוודאי. אמנם כאשר אתחלף עם אברהם, מה נחת רוח יהא לה' יתברך? היה לו אברהם אחד ואלימלך אחד, ונשאר לו אברהם אחד ואלימלך אחד..." ואמר רבי נתן מאיר וואכטפויגל זיע"א, כל אדם יש לו שליחות שהקב"ה נתן לו בעולם הזה, וזה תפקידו המיוחד לו. הובא בספר לקט רשימות (פורים עמוד קמט).

וכתב רבי שמואל וואזנר זיע"א, לכל אדם יש תפקיד בעולם הזה, שמבלעדיו אין עוד אדם שמסוגל למלא את התפקיד הזה. והיה, אם ינצל את כל מה שהוא יכול לעשות, ייחשב בעיני ה' יתברך כצדיק והגאון הגדולים ביותר. בין אם יהיה זה ראש ישיבה חשוב ומפורסם, בין אם יהיה זה סנדלר וחייט, הכל תלוי בדבר אחד ויחיד, אם מלאת את חובתך בעולמך.

אחים יקרים! צריכים לדעת, שלכל יהודי, גם הפשוט ביותר, ניתן לו תפקיד בעולם הזה, המיוחד דוקא לו, ועל ידי השתדלות מצידו לעשות את המוטל עליו, יגיע לחשיבות גדולה ביותר...

לרכישה מהירה
סרקו את הקוד

הספר שיכניס לכם שלושה בחיים

שער בטחון המבואר

ביאור נפלא מאת הרב יגאל כהן שליט"א על השער הרביעי מספר חובת הלבבות, הספר מחולק ללימוד יומי לכל ימי החודש

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

**מדי
שבת**

הדרך לעשות גמילות חסדים

"והודעת להם את הדרך ילכו בה, ואת המעשה אשר יעשו" (יה. כ). חכמים דרשו: "את הדרך" זו גמילות חסדים. למה הפסוק אמר "את הדרך ילכו בה", שיאמר "והודעת להם את החסד"? למה נאמר "דרך", וחכמים למדו ש"דרך" זו גמילות חסדים?

מסופר על רבי משה פיינשטיין, שהגיע אדם אחד מוכר עתונים לבית מדרשו ומכר עתונים ללומדים (כמובן שזה היה עתונים חרדיים, הם היו כתובים באידיש, אידיש זה ודאי טוב...), והוא ראה שהרב פיינשטיין לומד, אז חיכה שיגמור ללמוד, כי הוא ידע שהרב יקנה ממנו עתון. וכשהרב גמר ללמוד

הוא הביא לו עתון, והרב שילם לו חמשה סנטים בתמורה (בדולר יש מאה סנטים, "סנט" אחד שווה בערך ארבע אגורות שלנו, וחמשה סנטים זה עשרים אגורות). ככה בכל יום האדם הזה היה מגיע לבית המדרש, מוכר עתונים בחמשה סנטים, ומזה היה מתפרנס.

פעם אחת רבי אפרים גרינבלט - תלמידו של הרב פיינשטיין, ראה את רבו קונה עתון, וכשמגיע לביתו זורק אותו לפח. אמר לו: אם הרב זורק את העתון לפח, למה הוא קונה אותו? אמר לו: אני יודע שהאדם הזה אין לו כסף, והוא מתפרנס ממכירת עתונים. שמעתי אותו אומר שהוא קונה בזה לחם וחלב, לכן אני קונה ממנו עתון ומשלם לו חמשה סנטים, ואני זורק את העתון כי אין לי מה לעשות בו... וזה מה שחכמים אמרו: "את הדרך" - זו גמילות חסדים. יש דרך איך לגמול חסד עם חברך, לעשות אתו חסד בדרך שהוא לא יתבייש.

לכן, "הדרך" - זו גמילות חסדים, כי צריך לעשות את החסד בצורה טובה, מתן בסתר, "מתן בסתר יכפה אף" (משלי כא. יד). אדם שנותן צדקה בסתר ובלי לבייש את חברו, "יכפה אף" - זה מבטל מעליו אף וחמה וכל דבר רע. אדם שעושה חסד עם חברו צריך לראות שעושה אותו בדרך טובה, שחברו לא ייפגע ולא יתבייש, וככה נזכה לגאולה שלמה, בזכות מדת החסד ומדת הרחמים, וכן יהי רצון ונאמר אמן.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 053-3178863

הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית 'גבעות
עולם' בהודו השרון

**אמונה
בגבע
סליחה
מהעבר**

לפני כשבועיים היה לי שיעור בהרצליה פיתוח. דיברתי איתם על מעלת הסליחה, וכמה חשוב לבקש סליחה אם התנהגת לא יפה בעבר שלך. לאחר כשלושה שבועות הזמינו אותי שוב פעם לאותו מקום. וכשהגעתי, תפס אותי בחור: "הרב גבע, הרב גבע!" אני חייב לדבר איתך על משהו. לפני כשלוש שבועות דברת על מעלת הסליחה- שיבשת אותי!" אמרתי לו: "מה קרה?"

הבחור: "לפני כארבע שנים היתה לי סיטואציה לא נעימה בלשון המעטה, הגיע שליח לבניין שאני גר בו ושנינו המתנו למעלית, הזמנו את המעלית ושאלתי אותו לאיזה משפחה אתה צריך? "ענה לי מה אכפת לך!..." ככה בזלזול.

ואני בטבעי גם ככה אדם חמום מח. ואיך אומרים הדברים התגלגלו והרמתי עליו יד. ו...הלך לאשפוז!

סיפרתי זאת לאשתי והיא פשוט התביישה בי.

אחרי השיעור נזכרתי במקרה הזה, ואני מבין מה מעכב אותי בחיים- 'היהודי שפגעתי בו'. פניתי לאשתי ושאלתי אותה את זוכרת את המקרה ההוא?! היא אומרת לי: "איך אני יכולה לשכוח? איזה בושות היו לי!"

הבחור: "אני חייב למצוא אותו ולבקש ממנו סליחה. רבוננו של עולם, איך אני מגיע אליו?!" ואז הוא מספר לי תקשיבו טוב...

אשתי פונה אלי בצאת השבת- "אתה זורם ללכת לשיעור תורה?" הבחור: "אללה, אני זורם". לאחר השיעור שנינו באורות ומתקדמים לכיוון החנייה של האוטו. וכהרגלנו מקנחים ב-'סודוך' של הלילה. ולא פחות ולא יותר - את מי אני רואה שם? התלבטתי אם לגשת אליו לבסוף ניגשתי. הוא מיד זיהה אותי וזכר בסיטואציה ההיא.

ניגשתי אליו בבקשת סליחה מעומק הלב על המקרה ההוא - אתה סולח לי? אזרתי אומץ לשאול. ואתה לא מאמין מה הוא אמר... והוא התחיל לספר לי -

אתה יודע אחרי שאושפזתי, בזכותך הבנתי משהו על עצמי - ככה גם אני הייתי מתנהג בדיוק כמותך - ואפילו יותר גרוע! וחישבתי מסלול מחדש.

עכשיו שאתה מבקש ממני סליחה, אמרת לי במילים אחרות שאני צריך למצוא את האדם שאני פגעתי בו". שאלתי אותו מה עשית? העלבתי מישהו ליד כולם בלי לחשוב פעמיים! וכעת אני מקבל על עצמי גם כן לחפש את זה שהעלבתי אותו!

כמו שאתה מצאת אותי ה' יתברך יזכה אותי למצוא אותו.

אתם רואים מהי מעלת הסליחה וכמה היא חשובה! אתה רוצה שיפתח לך שערי שמיים? אתה רוצה הצלחה בחיים שלך? תבקש סליחה מהעבר שלך גם אם עברו הרבה שנים!

ועל זה אמרו חז"ל: "בדרך שאדם רוצה לילך, בה מוליכין אותו!" שבת שלום ומבורך.

**היו שותפים
בחסד**

03-8000-770

'מסעדת החסד' של הרב יגאל כהן
מגישה ארוחות חמות ומכובדות
למשפחות מעוטות יכולת

כ-800 משפחות מקבלות מצרכי מזון

ארוחות צהריים חמות

כ-200 ילדים מקבלים ארוחה חמה

ה'מסעדה' פתוחה מידי יום

**הוא לא
אכל היום
כלום.**

כא כי הוא חסד
Ide חסד ריקה

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון ענוה גדולה מכולם (ע"ז ל'ע"ב)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי מאוד מיוחד, שאינו מדבר לשון הרע על אף אחד, אם יש אדם שאינו מקפיד שידברו עליו, האם מותר לגלות מעלליו או שנחשב כנושא שמע שוא אפילו שאינו בוש במעשיו.

עניתי לאותו יהודי מיוחד, שאינו מרע לאף אחד, שאף אם האדם אינו מקפיד, עליו דברי גנאי אסור להגיד. וכך כתב הרמב"ם בסוף הלכות טומאת צרעת (פרק טז הלכה י), שמכחה מאיסור לשון הרע נובעת. והביא ראייה ממשנה העניו בעולם, שמוחל על כבודו יותר מכולם, שאף שלא הקפיד כשדיברו עליו אהרן ומרים, נענשו מיד על ידי בורא עולם. וכך כתב החפץ חיים בכמה מקומות, ולנו את ההלכה בא הורות, שאף שאינו חושש ללעז אחרים, אין היתר לדבר עליו דיבורים אסורים (חפץ חיים עשין ג', שם כלל ב' באר מים חיים ס"ק כ"ח, שם כלל ח' סעיף א').

ולסיום אומר חיזוק באהבת ישראל, ובקרוב ממש ובא לציון גואל.

מהרי"ל דיסקין הגאון העצום, היה לו מנהג קבוע ועלום, מדי יום ביומו היה הרב קונה ממתק, וכל רואיו לא הבינו מעשיו של אותו ענק, ומה עומד מאחורי זה הדבר, שאת גיל אכילת ממתקים מזמן כבר עבר, למי הרב קונה כל בוקר ממתק, האם הרב קונה זאת למי שלומד יותר חזק.

אמר להם הרב שיש מצוה כל יום לשמוח יהודי שמחה מושלמת, ואם נביא לאדם גדול ממתק פעמים שסיגור עלינו את הדלת, לעומת זאת אם תתן לילד ממתק קטן טעים, את לבו של אותו קטן זה יכול מאוד להפעים. ולגרום לילד לשמוח שמחה שלמה, על ידי זה אני מקיים מצוה, לשמוח כל יום יהודי שמחה מושלמת, והשיטה הזאת על ידי הממתק מאוד עובדת.

ויהי רצון שנזכה לשמוח אחד את השני שמחה מעולה, ועל ידי כך נזכה בקרוב לגאולה.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם מותר לשתות תה קודם הבדלה?

אסור. ובמקרה הצורך הוא נזקק לכך יש מקום להקל לשתות תה בלי סוכר.

(ש"ע סי' רצט ס"א. ספר חוט שני ח"ד עמ' קי. שו"ת אור לציון ח"ב פכ"ב ס"ז).

התפלל בשבת ולא זוכר אם התפלל תפילה של חול או של שבת מה יעשה?

אדם שהתפלל תפילה של חול בשבת לא יצא ידי חובה. אולם בספק אינו חוזר להתפלל שוב.

(שו"ע סי' רסח ס"ד, וע"ש במשנ"ב שם סק"ט, ובחזו"ע שבת ח"א עמ' שג).

שכחתי לכבות את האור במקרה ביום שישי, כיצד ניתן להוציא מאכלים ומשקים מהמקרר בשבת?

אם יש גוי יבקש מהגוי שיפתח הדלת. ובאופן שאין גוי, אם הנורה שבמקרר היא נורת לד, מותר לפתוח את הדלת בשינוי כגון ע"י המרפק וכדו', כל שיש צורך במאכלים לשבת. אמנם לאחר מכן לא יסגור הדלת, אלא יניח מגבת על הדלת בצורה שהאור לא יכבה. ואם מוכרח לסגור הדלת כדי שלא יתקלקלו המאכלים מותר לסגור בשינוי.

(נתבאר באריכות בשו"ת הוראה למעשה ח"א שיראה אור בקרוב בעז"ה).

ממתי אפשר להתחיל לקרוא 'שניים מקרא ואחד תרגום' של פרשת השבוע, והאם מותר להתחיל לקרוא 'שניים מקרא ואחד תרגום' של פרשה הבאה בשבת?

הזמן המובחר ביותר לקריאת 'שניים מקרא ואחד תרגום' הוא ביום שישי אחר תפילת שחרית. אמנם מעיקר הדין רשאי להתחיל בקריאת השניים מקרא כבר מיום ראשון של אותו השבוע, ואם יש צורך מותר אף בשבת מזמן המנחה לקרוא את הפרשה הבאה.

(ש"ע סי' רפה ס"ג. ספר הלכה ברורה חלק יז עמ' תקמב).

שאלת הלכה צצה תמיד ברגע הכי פחות צפוי.

במקום להסתפק ולתהות, קבל מענה מיידי בקו ההלכה "שאל את הרב" בראשות הרב נריה ברבי ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה פשוט וקל < חייגו *2381

אין שמחה כהתרת הספקות.

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר לזכור את הטוב

אשה הציעה לבעלה לעשות תרגיל זוגי. הם יקחו שני יומנים, ובמשך חודש כל אחד יכתוב דברים שלדעתו השני צריך לשפר.

כעבור חודש הגישה האשה לבעלה את היומן. בדף הראשון - היום לא הורדת את הכלים מהשולחן. דף שני - היום לא החמאת לי על השמלה החדשה שקניתי... כך עוד ועוד תלונות קטנות מילאו את היומן, עד שענינו של הבעל התמלאו בדמעות. "לא הייתי מודע לכך שעשיתי כל כך הרבה טעויות", אמר הבעל, "אני מצטער, ובעזרת השם אשתפר".

עכשיו הגיע תור האשה לקרוא את יומן בעלה. דף ראשון היה ריק, שני ריק, כך 25 דפים ריקים. "ידעתי שאתה לא מסוגל לעשות אפילו משהו כזה קטן", אמרה האשה, אני רשמתי כל כך הרבה דברים שאתה צריך לתקן, ואתה אפילו דבר אחד לא יכולת למצוא? הבעל חייך ואמר:

"כתבתי הכול בדף האחרון". האשה דפדפה, ושם היה כתוב: "ברור שישנם דברים קטנים שמפריעים לי, אבל בהשוואה לכל הטוב שאת מעניקה לי, כל הפעמים שבאת לקראתי במשך כל כך הרבה זמן, לא מצאתי להם מקום". עכשיו האשה הזילה דמעה היא לקחה את היומן מידי בעלה וקרעה אותו.

לכל אחד מאתנו ישנם דברים שהוא צריך וכדאי שיתקן. אבל כשמדברים על הכרת הטוב, אל תיתנו לדברים הפחות טובים להאפיל על הדברים הטובים. בפרשת השבוע, יתרו מגיע לעם ישראל במדבר, ומשה רבנו יוצא לקראתו: "יוצא משה לקראת חותנו וישתחו ויישק לו..." משה יוצא לקראת חותנו, ועושה לו כבוד גדול, שכן כשראו את משה יוצא, גם אהרן וארבעת בניו, שבעים הזקנים ואחריהם כל עם ישראל יצאו לכבודו. להזכירכם, חז"ל מספרים שיתרו זרק את משה לכלא לעשר שנים לפני שהוא התחתן עם ציפורה.

אמר פעם אדם חכם: את הדברים הטובים לא זוכרים לך, ואת הדברים הרעים לא ישכחו לך. הבה נהפוך את זה, נזכור את הדברים הטובים ונשים בפרפורציה את הדברים שפחות.

"לראות את הטוב באחרים זו מעלה גדולה, ולהבליג על הרע זו מעלה גדולה עוד יותר."

בין קופסאות

זה היה אמור להיות ברגע הראשון תחושה של הקלה. סוף סוף יוצאים מהשכירות, סוף סוף בית קבוע, מקום שלנו. אבל הקופסאות - הן לא הכילו רק כלים וספרים. הם מכילים זיכרונות. משקעים מהעבר.

אני מתחילה לשים לב שזה קורה לי כל פעם שיש שינוי. אפילו דברים טובים - כמו מעבר דירה, לידה, או התחלה של עבודה חדשה - גורמים לי להרגיש כמו ילדה אבודה. הכל מציף, חוסר שקט, בכי פתאומי, ולפעמים אפילו התקפי חרדה בלי הסבר. הרגשתי שאני משוגעת.

ולא העזתי לדבר על זה. מה אני אגיד לבעלי? "אני מפחדת משינויים?" "אני לא עומדת במעברים?" אז החזקתי הכל בפנים. כל מעבר הפך למסע הישרדות.

הפעם, זה התפוצץ. שבוע לפני המעבר, לא הצלחתי לקום מהמיטה. פשוט לא. הילדים שיחקו לבד, הבית התבלגן, אני הייתי בוכה, מתביישת, מפחדת מעצמי. ובעלי? הוא רק ניגש אלי בשקט ואמר: "אולי הגיע הזמן... לדבר עם מישהי?"

כפעם הראשונה - הסכמתי.

התחלתי טיפול רגשי. ישבתי מול מטפלת עם עיניים טובות, ובקול רועד התחלתי להעלות זכרונות מהילדות, על השינויים, על הנפש שאני לא מספיק חזקה. היא בטח תגלה שאני לא כשירה בכלל להיות אמה.

אבל היא לא נבהלה. היא לא תקנה אותי. רק הקשיבה. ולימדה אותי - צעד אחר צעד - שלפעמים הפחד לא אומר שאני חלשה. הוא רק אומר שאני בת אדם.

למדתי להבין מה קורה לי. לתת שם לרגשות. לדבר עליהם. לראשונה, לא ברחתי מהכאב - התיישבתי מולו. גיליתי שבעומק הפחד - יש גם כוחות. יש בי רגישות, חמלה, ואפילו אומץ. אני צריכה להאמין בזה.

בסוף המעבר הסתיים טוב. לא בלי דמעות - אבל עם חיוך ועם שלום פנימי.

אם הייתי צריכה לסכם את כל המסע הזה במשפט אחד: "החזוק האמיתי לא נמצא בהיעדר פחד אלא לקבל ולהישאר עם עצמך".

התקשרו עכשיו < 03-8000-770

האור כבר מתפשט ברחבי הארץ

עלוני "יגל ליבי" כבר נמצאים בבתי כנסת, שכונות וקהילות כל שבוע. באו להיות חלק מהאור שממשיך לגדול והפיצו עוד קדושה, אמונה ושמחה.

חיים של שלום חלק א'

דניאל ח. אלפסי

הוא סוגר שעה שהוא מגיע, וכשהשעה היתה מגיעה הוא לא היה זמין בטלפון.

דבר שהוביל לכך שבמשך כשנתיים אברהם היה משרת את אביו נאמנה בכל מה שהיה נצרך. הסיוע היה מגיע מכל הלב, ממש עד לרגעיו האחרונים של אביו. וגם לאחר מכן, מי שטיפל בקבורה ובסידורי הלוויה היה אברהם. חיים, נשאר כפי שהיה, מתי שצריכים אותו, הוא לא היה נמצא. ומתי שהוא לא היה נצרך, הוא היה מפריע.

כך חלפו להם ימי השבעה. לאחר שקמו מן האבל, הם החלו לברר מה בדיוק אירע בירושה. מפה לשם הם מגלים, שהאבא לא השאיר צוואה מסודרת, בכתב בליווי עורך דין. מה שהיה חסר להם, או יותר נכון לו - לאברהם, לייצר מלחמות עולם על הכסף הנותר מאביהם שהיה ידוע בגודל עשירותו. המדהים היה, שמי שהכי עניין אותו נושא הירושה היה חיים. הוא הלך וחקר מה ניתן לעשות, בירר כמה נכסים אביו הותיר בעולם וכיצד הוא בתור הבן הבכור יכול לצאת מורווח מכל הסיפור. אברהם, מצד שני, לא חיפש את המלחמות פשוט המתין למוצא פיו של אחיו, אז הם יחליטו ביניהם, מה וכמה כל אחד יטול לכיסו.

באחד הימים אברהם מקבל שיחה מאחיו חיים. האח הבכור ביקש להיפגש עימו בדחיפות. אברהם תיאר איתו שעה ויצא להיפגש איתו. "תראה", פתח יעקב את דבריו. "אבא השאיר בחשבון סכום מסוים של כסף, אותו נחלוק אני ואתה בצורה שווה.

התרומות אותם נהג להזרים

לעיתים תכופים בכדי להגדיל

תורה ולהאדירה.

אב המשפחה התעסק לפרנסתו כקבלן מצליח ומבוקש. כל פרויקט שבו הוא נגע - הצליח. כל השקעה בה הוא נטל חלק - הצליחה והמריאה מעבר למצופה. איש בר מזל, כפשוטו. וכך נהג להכניס סכומי עתק בהם פרנס את משפחתו בכבוד. האידיאל שלו היה אותו בכל התהליך היה, שלמרות הכסף הרב שזרם תחת ידיו, תמיד הוא נתן לשני ילדיו שהתחנכו במוסדות תורה, להרגיש כאחד האדם. נוסעים לישיבה באוטובוס, אוכל לא רוכשים מבחוץ והלבוש לא היה מרקייע שחקים. מה שיש בחנות קונים, ומה שיקר - פשוט לא קונים. את הכפית של זהב, הוא שמר לאחר שהוא יפרד מן העולם, שם הוא כבר יחלק את נכסיו בצורה מכובדת ומכבדת בין שני הילדים.

הימים עברו לאיטם. אב המשפחה כבר הגיע לגיל זקנה ושיבה. כשהוא מתגורר לבד בביתו, ללא העזר נכסיו שנפטרה מספר שנים קודם. כוחותיו לא היו בשיאם, כל דבר, גם הקטן ביותר, הוא היה נזקק שסייעו לו. מצב סיעודי זה הביא את אברהם בנו הקטן להיות סמוך על שולחנו בכל יום. אברהם, היה עומד לצד אביו לכל אורך הדרך, נתן מעצמו וסייע בכל מה שיכל ולא יכל, כדי לעשות לאביו חיים קלים. הבן השני, חיים, כאילו לא מכיר בכך שהוא צריך לעזור לאביו. תמיד הוא נתן תחושה של ראש קטן.

אבא עשיר מותיר נכסי ענק לשני ילדים. הוויתור, השלום וכבוד השבת הם אלה שקבעו מי באמת זכאי לירושה

באחת השכונות המפורסמות באזור המרכז מתנוססים להם שלושה בניינים. בניינים אלו נטושים ועומדים על תילם כשהם מפוייחים ומוזנחים. מעולם לא חשבו להתקדם ולהמשיך את הבניה. במבט רוחבי נראה, כי מי שיקח את הנושא לידיים, ללא כל ספק ירוויח הון רב המסתכם בכמה מיליונים טובים. אבל לא כן הם פני הדברים. מדובר במקום עם כישלון אחד גדול, ועננה של מחלוקת שררה סביב אותו השטח, דבר שהביא למציאות הכואבת הזאת- שאותם בניינים שוכבים יתומים, ללא כל שימוש להשקעה או למגורים.

כדי להבין את פשר המוזנחות ששורה במקום, צריכים לחזור שלושים וארבעים שנה אחורה. לבית אחת המשפחות המתגוררות בעיר בני ברק. אב המשפחה היה ידוע בנכסיו האמידים. בכל מקום שהוא הגיע הוא נהג להניח תרומה מכובדת. לא היה בית כנסת בשכונה שלא נהנה מכספי

בכך שתפתחו את ביתכם לזיכוי הרבים - תכניסו אור חדש!
התקשרו ונשמח לעזור <<< 03-8000-770

הזדמנות מיוחדת להזמין את אחד מרבני הכולל של הרב יגאל כהן לחיזוק, השראה וזיכוי הרבים

חינוך ילדים ♦ מוטיבציה אישית
♦ אמונה ♦ שלום בית וכו'

חשוך בחוץ אבל
מואר בפנים.

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונת צפון פ"ת

לפייד האש העובר דורות

הפרשה פותחת במילים "וישמע יתרו". רש"י שואל: "מה שמועה שמע ובא? קריעת ים סוף ומלחמת עמלק". כלומר אמנם כל העולם שמעו על הניסים והנפלאות שחולל הקב"ה לעם ישראל אבל רק יתרו השמועה שלו עשתה רושם בלבו ואכן "קם ועשה מעשה".

נמצאנו למדים שמועה בלבד והתפעלות, ללא מעשה בפועל, אינה כלום כי השמועה וההתפעלות מתמוססת ופונה במשך הזמן וזה מה שקרה לאומות. אולם מי ששומע ומתלהב ועושה מעשה כמו יתרו ששמע התפעל אבל לא הסתפק בזה אלא מיד "ובא" זכה יתרו להידבק בעם הנצח.

בחינוך ילדים, אנו נוטים לפעמים לחשוב שדי בכך שהילדים "שומעים" אותנו מדברים על ערכים. אך יתרו מלמד אותנו ששמיעה ללא עשייה, ללא התייצבות במחנה ישראל, אינה מחזיקה מעמד. הילד לא מחנך את עצמו לפי מה שהוא שומע מההורה, אלא לפי מה שהוא רואה שההורה עושה.

עוד מובא במדרש "בשעה שעמדו ישראל לקבל התורה אמר להם (הקב"ה) ... הביאו לי ערבים טובים שתשמרוה ואתננה לכם". בני-ישראל הציעו כמה "ערבים", אבל הקב"ה לא הסכים עליהם, עד שאמרו ישראל: "בנינו יהיו ערבים שלנו", ו"מיד קבלן הקב"ה ונתן את התורה לישראל".

המשמעות היא שהתורה הקדושה אינה "מוצג מוזיאוני" שעובר בירושה. אלא תורת חיים שתלויה בערבות של הילדים שלנו. אם אין דור צעיר שימשיך את התורה, אין טעם ומשמעות למתן התורה. עלינו לזכור: הילדים שלנו הם ה"ערבים" שלנו. כשאנו משקיעים בחינוך שלהם, אנו לא רק דואגים לעתיד שלהם, אנו דואגים להמשכיות של עם ישראל כולו. בדור שבו הרוחות בחוץ סוערות ומבול של כפירה וחילוניות ממלא את הרחוב, הבית שלנו צריך להיות ה"תיבה" שמגנה עליהם בקדושה וטהרה.

אכן הדוגמא האישית היא לא עוד כלי בחינוך - היא החינוך כולו. כשהילד רואה את אביו "רץ" לתפילה בשמחה, או את אימו מדברת בכבוד על תלמידי חכמים, זהו "מתן תורה" הפרטי שלו.

לפני מתן תורה נאמר: "ויחן שם ישראל נגד ההר". חז"ל מדייקים: בלשון "ויחן" לשון יחיד - ללמדך כאיש אחד בלב אחד. התורה יכולה להינתן רק במקום שיש בו שלום ואחדות.

כמו כן הבית היהודי הוא "הר סיני" קטן. כדי שדברי תורה יחדרו ללב הילד, האווירה בבית חייבת להיות אווירה של "ויחן" - חנייה של שלוה, הערכה ואהבה. ילד שמרגיש בטוח ואהוב בביתו, הלב שלו נפתח לקבל את ה"נעשה ונשמע". כפייה ומתח עשויים להביא לצייתנות חיצונית, אך רק אהבה וחיבור מביאים לקניית התורה בלב פנימה.

אבל בנכסים הוא הותיר שניים ומכובדים. הראשון, מדובר על בניינים באמצע בניה באזור המרכז, והשני היה שטח ענק ורחב ידיים באזור הצפון. האבסורד ששני הנכסים שווים את אותו הסכום בדיוק. אנחנו נוכל להסתדר יפה ולהתחלק שווה בשווה. אני אקח את הבניינים במרכז, ואתה תיקח את השטח בצפון". אברהם, לא ידע כיצד לאכול את דבריו של חיים. מה כבר יש לו לעשות עם שטח בצפון, אם יש לו אפשרות לקחת את הבניינים במרכז, לסיים איתם את הבנייה ולהרוויח עליהם באופן מתמיד. "לא נראה לי שזה פייר", השיב לו אברהם. "אין לי בעיה שנתחלק חצי בבניינים חצי בשטח. כך ששינוי נקבל באופן שווה ומדויק את חלקנו". חיים מצידו לא היה מוכן לקבל את הדברים. הרוחות בחדר החלו להתלהט ושגובה הלהבות חצה את הגבולות, חיים זרק לחלל החדר שאם הוא יצטרך הוא יגיע איתו לבית משפט וילך איתו עד הסוף עד שהוא יקבל את הבניינים, על אפו וחמתו של אברהם.

המשך בשבוע הבא בע"ה.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeam3@gmail.com

חלמת על חברותא אישית בקצב שלך? פרויקט "ענפים" עם כל הפינוקים בשבילך!

פעילות לילדים חילונים נהנים בחדר הסמוך בזמן שאתה משקיע בלימוד

ארוחת ערב מפנקת אחרי יום עבודה מגיע נך להתפנק.

לימוד תורה אחד על אחד בקצב שלך ובאווירה מרוממת

מיועד לגברים ולנערים שמחפשים להכניס משמעות לערב שלהם בדרך ייחודית ומרגשת.

להרשמה שלחו וואטסאפ למספר <

055-8837733

הרבנית מיטל דאודי מרצה וסופרת

לחיות באמונה

איפה אתה, אבא?

הרבה פעמים יש לאנשים שאלות על בורא עולם בעקבות קושי שהם עוברים. ואז הקושי עובר.

הם ממשיכים הלאה, 'האסימון נופל' והם מבינים למה זה קרה לטובתם, אבל הם לא עוצרים כדי לומר לעצמם: "איך שאלתי עליך שאלות, אבא? איך פקפקתי בך?". אני לא צריכה לשאול איפה בורא עולם נמצא בתוך הקושי, הוא בדיוק הקושי הזה שבונה אותי! הקושי, הבעיה, החוסר, הניסיון - זה בורא עולם בכבודו ובעצמו מלמד אותי לחיות! להילחם! להתגבר! לגדול! כי הוא יודע שאין דרך אחרת, כי כשהוא ניסה להזהיר אותי, לא הקשבתי. לא הסכמתי ללמוד בדרך הקלה, אז לעיתים הדרך הקשה היא הדרך היחידה.

האם ניתוח זה דבר טוב או רע? הניתוח רע, כי לחתוך את הבשר זה לא דבר טוב כידוע, אך התוצאה שלו היא טובה. כשאמא לוקחת את הילד שלה לעשות חיסון או נותנת לו תרופה מרה, היא לא אוהבת אותו? ודאי שכן! היא יודעת שזה יכאב לו ושהוא יבכה אבל היא לוקחת אותו לחיסון

או נותנת לו את התרופה המרה בכל אופן, כי היא יודעת שהיא עושה את זה על מנת להגן על הבריאות שלו, דווקא כי היא אוהבת אותו ודואגת לו ומבינה שעדיף להוציא את המוגלה ולנקות את הפצע כדי שחלילה הזיהום לא יתפשט ואז כבר יהיה מאוחר מדי... לעיתים התרופה מרה אך היא מרפאה, כל מה שעברנו במהלך כל שנותינו... העם היהודי עבר לא מעט 'ניתוחים', איבד חלקים ממנו ובכל זאת בדרך נס נשאר שלם. כי גם אלה שאיבדנו לכאורה בדרך, זה לא שהם הלכו לאבדון. הם איתנו, פשוט נמצאים במקום אחר.

לעיתים יש לאנשים שאלות על בורא עולם. וזה נשגב מבינתי כיצד אפשר לשאול שאלות על זה שמפעיל לי את הלב במשך עשרות שנים, גם כשלא מגיע לי! זה שבמשך שנים ארוכות חיכה לי בסבלנות שאחזור אליו, ואפילו כשהלכתי נגד הדרך שלו ונגד החוקים שלו, עדיין הוא לא סילק אותי מהבית... להיפך, המשיך לארח אותי בעולמו עם הכנסת אורחים לתפארת, נתן לי מיטה חמה, אוכל לאכול, בגד ללבוש, נתן לי גם משפחה, עבודה, בריאות, חברות, הצלחות, חכמה, יכולות, כשרונות והרשימה עוד ארוכה...

למה אני נזכרת לשאול איפה בורא עולם רק כשרע לי? איפה בורא עולם היה כשהיה לך טוב? כשהתחתנת? כשסיימת לימודים? כשקנית בית? כשהבאת ילדים לעולם? כשעשית בדיקות והתשובות תקינות? בכל זמן בחיים שקרה לך דבר טוב, את שואלת איפה הוא היה?

לרוב לא. מדוע? כי זה מובן מאליו מבחינתנו שבורא עולם יעשה לי טוב. פשוט לי כשמש בצהריים. אני לא מסתכלת על עצמי מהצד, אז אני לא מבינה למה צריך לקרות לי משהו כואב, כביכול לא מגיע לי... אני לא מצליחה להשלים עם זה שיש פה חוקים וכמו בכל מקום בו יש חוקים ותקנות, יש גבולות שאסור לעבור... במקומות אחרים היו מפטרים אותי. בורא עולם השאיר אותי ועוד דאג לי והעניק לי... למרות שהוא לא חייב לי דבר! להיפך, אני חייבת לו! וכ"כ הרבה! איך אפשר לשאול עליו שאלות?

העולם הזה מנוהל בצורה מופתית. הכאב והייסורים הם חלק בלתי נפרד מהחיים. בנייה חזקה צריכה בסיס חזק, כדי שיהיה לי בסיס חזק - אני צריכה להתאמץ, אני צריכה לבנות, אני צריכה להתגבר, אם אבנה בלי מאמץ - זה לא יחזיק מעמד! "יגעת ומצאת - תאמין!" הייסורים האלה בונים אצלי משהו שלא היה נבנה בלעדיהם... את בניין החיים שלנו אנחנו בונים על אדמה ספוגה בדמעות! דמעות של כאב, של ייסורים, של התמודדויות, של שבר, דמעות של חורבן ושכול והרבה דמעות של שמחה. ומה שנשתל שם באדמה הרוויה דמעות הזאת, זה עץ החיים. והפירות שלו ממש מתוקים.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

האם מותר להסתכל על כנסייה?

אין להסתכל על כנסייה או מנזר כדי ליהנות מהיופי, אמנם הסתכלות בעלמא בלי התבוננות וכוונה ליהנות מותר.

מי שטעתה והתחילה בשבת תפילה של חול מה תעשה?

גומרת את אותה הברכה שהתחילה בה. ואם אמרה תיבת 'אתה' ולא אמרה תיבת 'חונן', אם יודעת שהיום שבת לא צריכה לסיים ברכת 'חונן הדעת' כבחול, אלא יכולה להמשיך בתפילת שבת. אבל אם אינה יודעת שהיום שבת, צריכה לסיים ברכת 'חונן הדעת' אפילו אמרה תיבת 'אתה' בלבד.

אשה שהדליקה נרות

שבת האם יכולה לאחר מכן להתפלל מנחה של חול?

לכתחילה עדיף שתתפלל קודם הדלקת הנרות. אבל אם מסיבה כל שהיא הדליקה נרות, או אפילו קיבלה שבת, יכולה להתפלל לאחר מכן מנחה של חול.

האם מותר ליטול מים אחרונים על הרצפה?

אין נוטלים מים אחרונים על גבי קרקע, אלא לתוך כלי. ובמקום צורך אפשר להקל ליטול על גבי קרקע מרוצפת.

אתכם באחזקת תורה!
מעל 180 אברכים לומדים בבניין "יביע אומר" ואתם יכולים להיות חלק מזה!
לזכויות נצח חייגו < 03-8000770

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

ש-ה-כ-ל

בירכתן פעם 'שהכל נהיה בדברו'? אנחנו מתכוונות למה שאנחנו אומרות? יצא לי פעם לברך שהכל נהיה בדברו במטבח שלי עם חלון פונה לים... סתם, חלון פונה לבית של השכן. ויצא לי גם לברך שהכל במרפסת מבית מלון, וגם יצא לי לברך בשמחות... ובדברים טובים רק, גם בתוך בית רפואה.

מה אני באה להגיד? שה' יתברך הוא באמת עושה הכל. הרב הגאון יגאל כהן שליט"א אמר אולי כדאי שהוא יגוון בנושאי השיעורים? כל הזמן הוא מדבר על אמונה ובטחון, אולי יתחיל להעביר שיעורים יותר על זוגיות, פרשת שבוע או הלכות שבת? הוא שאל וענה. אמר שהוא יחטא לעצמו ולקהל אם יפסיק לדבר אמונה. אין חשוב מזה. אין נותן כלים לחיים יותר מזה.

אנחנו שנים על גבי שנים יכולות לברך שהכל נהיה בדברו, ושניה אחר כך לכעוס על השכנה שהרטיבה

לי את הכביסה. אנחנו גם יכולות לא לאהוב את המקום שה' שם אותי עכשיו, ולברך... שהכל נהיה בדברו.

נחזור כל הזמן ונשנן... הוא מנהל את העולם, הוא מחיה כל איבר ואיבר בנו, כל שניה. הוא לא מתבלבל בין התפקיד של הכבד לכליות, הוא לא שוכח להעיר אותנו בבוקר. וואו כמה פעולות מורכבות הוא עושה באלפית השניה בכל יום ביומו, בדברו.

אנחנו לא מספיק מעריכות, לא מספיק מודעות לגדלות שלו. וככל שהוא גדול ועצום, כך הוא גם שם לב לפרטים הקטנים ביותר בבריאה, הוא מקשיב שאני מדברת אליו... את קולטת? שאני הקטנה והפעוטה מעניינת אותו ולא סתם מעניינת... הכי מעניינת שיש.

כל אחת מאיתנו היא יהלום מיוחד במינו בכתר של הקב"ה, מלך העולם, לכל אחת יש צבע מיוחד שבלעדיו אי אפשר ואין עוד כמוהו. חסרון של היהלום שלך פוגם את כל היופי של הכתר... ואיך היהלום שלך מנצנץ? כשאת מחוברת. למי שאמר והיה העולם. ולא לעולם עצמו.

כל העולם נברא בשביל כל אחת ואחת מאיתנו. זו לא בדיחה, זה אמיתי. למה עדיין קשה לנו לקבל את המציאות? את הנהג המעצבן בכביש ואת האיש שבא ודיבר מילים מטונפות מול הרב שלנו הקדוש? נחדיר לעצמות. הכל - נהיה - בדברו.

פשוט אך מהותי.

"גברים שבגברים" בעמלק, במלחמה קשה ועקובה מדם... מה השתנה? מה קרה בחודש הזה- עמ"י הספיק להתאמן בלוחמה?... והתשובה היא, שעמ"י לא רצה להילחם באנשים שעשו להם טובה! הרי כשהיה רעב, בזמן שיעקב אבינו היה חי, מי נתן להם 70 ו'יזות' והכניס אותם לארץ שלו כדי שיאכל אצלו? המצרים! ולכן בעמלק לא היתה להם בעיה להילחם, אבל במצרים לא רצו... על אותו רעיון, מסופר על אדם שנתקע במשרד שלו באחד ממשרדי עזריאלי. נגמרה לו הסוללה בנייד, אז החליט שהוא יעלה לגג לקרוא לעזרה. עלה לגג, אמר לעצמו: "איך אנשים יסתכלו לכיווני?" הוציא חבילת שטרות מהכיס, ופיזר למטה, מתוך מחשבה שככה ירימו עיניים וישימו לב אליו. אך כל האנשים שראו 'גשם של שטרות', כל אחד הרים כמה שטרות שהצליח לאסוף והמשיך הלאה... הבין אותו אדם שזו לא הדרך, והתחיל לזרוק מהגג אבנים. אז כל עיני האנשים היו אל מעלה, מחפשות לראות מי החוצפן שמעז לזרוק אבנים מהגג... ובדיוק ההפך אומרת התורה: "בור ששתית ממנו, אל תזרוק בו אבן". מי שנתן לך מכות- תשכח את זה... אבל מי שעשה לך טובה אל תשכח לו את זה אף פעם! יתרו אומר- בכזה עם ובכאלה מידות אני רוצה להידבק! ולומדים מכך מוסר גדול בינינו לבין הקב"ה: כשהקב"ה 'זורק לנו שטרות' ועושה לנו טובות- האם אנחנו מרימות עיניים לשמיים ומבינות שזה ממנו? לעומת זאת, כשבאה איזו מכה- 'אבנים מלמעלה', אז אנחנו יודעות יפה מאוד להיזכר להרים עיניים לשמיים... שנזכר לראות את הטובות של ה' תמיד ולא להיזכר בו רק כשרע... שבת שלום!

תאיר ארץ
מזכת הרבים
תאיר גולן

"בור ששתית ממנו"

"וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלוקים למשה ולישראל עמו"- בפרשה שלנו, מסופר על יתרו (אבא של ציפורה, אשתו של משה רבנו) שמחליט להצטרף אל עם ישראל. רק כדי שנבין מי היה יתרו- הוא היה הכהן של העבודה זרה! נתאר לעצמנו שהאפיפיור מחליט לעזוב את הוותיקן, להתגייר ולהצטרף לעם ישראל... קצת הזוי, נכון? ככה בדיוק הסיפור עם יתרו! אז מה בדיוק "וישמע יתרו"- מה שמע והחליט להצטרף? אמר רש"י, מלחמת עמלק ויש אומרים קריעת ים סוף. טוב, מילא שמע את הנס של קריעת ים סוף והחליט להצטרף לעמ"י, כל העולם היה עד לכך שנחלקו המים בכל מקום בעולם בזמן קריעת ים סוף, אבל להצטרף לעמ"י בגלל מלחמת עמלק? לא הגיוני! זו היתה מלחמה קשה שעמ"י ספגו בה הרבה אבדות, מלחמה בלי ניצחון מוגדר... אז למה רצה יתרו להתגייר אחרי המלחמה הזו? מבאר הרב לאו, שיתרו למד הרבה על המידות של עמ"י ממלחמת עמלק. הרי רק חודש לפני המלחמה הזו, עמ"י עמדו 'מפוחדים' בפני המצרים לפני ים סוף וצעקו ל-ה' שיושיע אותם... למה לא נלחמו במצרים? מה לא היו ביניהם כביכול "גברים" המוכנים להילחם? ופתאום כעבור חודש, עם ישראל נלחם כמו

ביחד נותנים לתינוקות
התחלה טובה

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרונות, טיטולים, מגבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום
רב' באשדוד

מפנקסו של מחנך יש בורא עולם!

בפרשת השבוע אנו נפגשים עם 'קבלת התורה' ועם המעמד הגדול ביותר בהיסטוריה היהודית. הבסיס שלנו כיהודים, וכמאמינים בני מאמינים והתפקיד של ה'הורות' שלנו להחדיר זאת בילדים שלנו.

מון הרב שך זצ"ל ראש ישיבת פוניבז' היה מספר שאדם מהעולם המפותח הגיע לאחד מהרי השבטים שעדיין לא נודע להם נפלאות הצביליזציה, בני השבט היו שואבים מים מהבאר, מכים באבני צור כדי להדליק אש.

אותו אדם הופתע לראות זאת, וסיפר להם על העולם הגדול, איך העולם התקדם, והם התקשו להאמין, אלא אפילו חשבו אותו למשוגע, לאחר תקופה שהבינו שהוא אדם מיושב, הוחלט שראש השבט יצא למסע בירור.

לאחר כמה חודשים חזר ראש השבט, כולם נתאספו בכיכר המרכזית לשמוע את דברי ראש השבט.

קודם כל התיאור של האדם שהיה כאן - הוא אמת, וסיפר להם שבמקום בהמות וסוסים יש דבר שנקרא 'רכבת' קטר ועשרה קרונות, והוציא ציור שצייר את ה'רכבת', פלא הפלאות.

וממשיך ראש השבט וחקרתי איך יכול להיות שדבר כזה נוסע בלי סוסים בלי בהמות בלי כלום.

וכך גיליתי שהקרונות העשירי מצליח לנסוע, מפני שהקרונות שלפניו מושך אותו, בדיוק כמו שאצלנו מושך הסוס את העגלה.

הקהל התרשם מחכמתו של ראש השבט, וביקש לדעת איך הקרונות התשיעי נוסע? והמשיך ראש השבט בפאתוס עוצר נשימה: שהקרונות התשיעי נמשך ע"י הקרונות השמיני, וכך עבר ראש השבט מקרון לקרון.

וכעת הגיע ל'קטר', איך הוא נוסע, פרש ראש השבט את ידיו לצדדים. זאת הבעיה הקטנה שעדיין לא הצלחתי לפתור, אבל אם אנחנו יודעים כיצד נוסעים עשרת הקרונות, הרי שה'קטר' הוא בעיה קטנה יחסית להסבר המקיף שקיבלתם...

וכל השבט קם על רגליו והריע לראש השבט על חכמתו והישגיו הרבים.

אבל אמר מון ראש הישיבה כל המדע והקידמה כלשונם חוקר וחוקר יודע כמעט הכל, הם יודעים איך זה התפתח, ואיך זה... וכהנה רבות, אבל דבר אחד חסר להם איך נברא העולם? הרי לא יתכן שעולם כזה יברא מפיוצץ, הרי כולם מבינים שעולם ממשחק צריך בורא, אז עולם כזה על אחת כמה וכמה.

כמה מגוחכים הם...

אבל תפקידנו להחדיר אמונה אדירה.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון רב קהילת
'משכנות התורה', מרצה ומטפל

חילוקי דעות או לבבות?

"אנחנו מתווכחים על הכל! איך אפשר להיות זוג אם אנחנו לא מסכימים על כלום?!"

בפרשת יתרו, משה רבנו מתלונן לפני הקב"ה: "לא אוכל אנכי לבדי לשאת" - אני לא יכול לשאת את העם הזה לבדי! יתרו מייעץ לו להעמיד שרי אלפים, מאות, חמישים ועשרות. למה כל כך הרבה שופטים? כי העם לא הגיעו להסכמות! היו להם דעות שונות לחלוטין על כל נושא - דיני ממונות, גבולות, זכויות. לכל אחד דעה משלו, וכולם היו צריכים דיין שיכריע ביניהם. זאת אומרת שהיו שם המון מחלוקות.

אבל רגע, איך זה מסתדר עם מה שכתוב רק כמה פסוקים לפני כן? "ויחן שם ישראל נגד ההר" - ויחן, בלשון יחיד! רש"י מפרש: "כפאיש אחד בלב אחד". איך יכול להיות? מצד אחד המון מחלוקות עד שצריכים אלפי שופטים, ומצד שני "כאיש אחד בלב אחד"?

התשובה היא: אפשר שיהיו חילוקי דעות, מבלי שיהיו חילוקי לבבות! אפשר לחלוק בדעה ועדיין להיות מאוחד בלב. אפשר לא להסכים על דברים ועדיין לאהוב. ההבדל הוא בין "אני לא מסכים איתך" לבין "אני נגדך".

אבל מה מחזיק את הלבבות מאוחדים למרות חילוקי הדעות? המטרה המשותפת. עם ישראל עמדו מול הר סיני עם מטרה אחת ברורה - לקבל את התורה ולהתקרב לה'. זו המטרה שאיחדה אותם. לא משנה כמה הם חלוקים בדעה על דיני ממונות או גבולות - כולם רוצים את אותו דבר: לשמור תורה ולהיות קרובים לקב"ה. המטרה המשותפת היא זו שמחזיקה את "הלב האחד".

בזוגיות זה אותו עיקרון בדיוק. אתם יכולים לחלוק על כל דבר - איך לחנך, לאן לנסוע, איך לנהל כספים. אבל אם יש לכם מטרה משותפת ברורה - "אנחנו רוצים לבנות בית של תורה ויראת שמיים, אנחנו רוצים להיות קרובים לה" - המחלוקות האלה לא יפרידו אתכם. הן סתם דרכים שונות למטרה המשותפת.

אני זוכר זוג שהגיעו ליעוץ. הם אמרו: "אנחנו מתווכחים כל הזמן. על כל דבר. אולי אנחנו לא מתאימים?"

שאלתי אותם: "מה המטרה שלכם בחיים? מה אתם רוצים לבנות ביחד?" הם חשבו רגע. "אנחנו רוצים בית של תורה. אנחנו רוצים לגדל ילדים שיהיו יראי שמיים."

"אז אתם מסכימים על המטרה", אמרתי להם. "אתם פשוט לא מסכימים על הדרך. ואפשר להתוכח עליה. זה בסדר. כל עוד המטרה משותפת, הלב ישאר אחד."

זה הסוד. לפני שמתחילים לדון על הפרטים, תבררו ביניכם: מה המטרה המשותפת שלנו? מה אנחנו רוצים לבנות ביחד? ואז, כשתהיה מחלוקת, תוכלו להגיד: "אנחנו לא מסכימים על הדרך, אבל אנחנו מסכימים על המטרה. ולכן אנחנו עדיין אחד."

המפתח הוא להפריד בין הדעה שלי לבין הלב שלי. אפשר לומר "אני חושב אחרת ממך" מבלי להגיד "אני נגדך". כי אם הלב מאוחד במטרה - הכל בסדר.

אז בפעם הבאה שאתם מתווכחים, שאלו את עצמכם: האם זה חילוקי דעות על הדרך, או חילוקי לבבות על המטרה? כי אם ה מטרה משותפת - הלב ישאר אחד.

יש + מזל + לישראל

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

בני מזל דלי

בני מזל דלי אינם ביישנים ואת מה שיש להם להגיד אומרים בלי שום בושה ופחד.

תכונה זו היא מצד אחד מעלה אך עלולה לגרום לפגיעות רבות.

ישנם אנשים שהם נטולי עמוד שידרה, שגם אם ירמסו אותם או יפגעו בהם, הם שתקו, ופעמים שאפילו בדברים פשוטים לא יבקשו שום שינוי מהאחר וירמסו, כשהם פוחדים על נפשם לדבר ולפעמים אפילו ברמז, חובה עלינו לדעת שמידה זו גרועה מאוד בעיני התורה, וחשוב מאוד שאדם ידע לדאוג לעצמו, הרב דסלר הגדול, והידוע בחוכמתו העצומה בתורה

ובנפש האדם, היה אומר שמי שלא יודע להגיד לא, מעולם לא אמר כן, דהיינו כשהתורה מעודדת חסד וויתור, הכוונה מתוך גבורה פנימית, שמצד עצמו יכול לא לעשות או לא לוותר ולעמוד על שלו, ומתוך מחשבה והחלטה והתגברות ויתר, האדם צריך תמיד לדעת שהוא חשוב ולא שקוף, ויש משמעות לצרכים שלו, ואסור לחשוב שכולם חשובים חוץ ממני, וזה לא משנה מה אחרים יחשבו על מה שאומר להם, וזה הצורך שלי, ואני אדאג לעצמי ולמשפחתי.

אבל מצד שני חשוב מאוד מאוד לומר זאת בלי לפגוע, ישנם אנשים שמתוך האמת שלהם והחוסר בושה מאבדים את הטקט מה שנקרא, וזה חמור מאוד. יש איסור מן התורה לפגוע בזולת "לא תונו איש את עמיתו" ואם אין עניין לומר משהו כי מאוד יפגע אז אסור להגיד אותו, וחובה עלינו להיות רגישים בזה, וגם בדבר שצריך לומר אז איך לומר, הפה הוא כלי שיכול לשפוך דמים, הכל לומר בזהירות, ולדבר ישיר על הדבר עצמו, ולא על האדם העושה, לא לשלול אנשים אלא פעולות, וכך נגדיל גם שיפור חיים מצד אחד וגם לא ניפגע מצד שני.

אדם אחרי קוף

דמיינו חמישה קופים בתוך כלוב. במרכז הכלוב ניצב סולם ובראשו אשכול בננות, צהובות, בשלות, בלי "הזה לא רקוב - זה דבש". בננות מושלמות כאלה.

קוף אחד לא מתאפק ומתחיל לטפס בסולם. הוא מגיע לשלב הראשון בסולם, נוגע בבננה, ואז... ספלאש!

זרם מים קרים שטף את ארבעת הקופים שנותרו בתחתית הסולם.

מי שפך את המים? מספר מדענים שערכו ניסוי בנוגע להשפעה החברה, ותיכף אשתף אתכם בממצאיו.

ובכן, ארבעת הקופים עמדו שם, פרוותם ספוגה במים קרים, ובעיניים חשדניות סרקו את הכלוב בניסיון להבין מאין הותזו המים ומדוע.

התעלומה טרם נפתרה, ושוב נשנה המחזה. קוף אחר עלה על הסולם, נגע בבננות, ושוב - ספלאש! סילון צונן שטף את יתר הקופים.

מהר מאוד הסיקו הקופים: בננה שווה סבל. נקודה.

התוצאה היתה: כל קוף שרק העז להתקרב אל הסולם, חטף מכות מכולם. בשלב הזה הוציאו המדענים מהכלוב קוף אחד, והכניסו במקומו קוף אחר. הקוף החדש ראה את הבננות, רץ אל בסולם, ואז חוטף מכות מכל החבר'ה כמיטב המסורת. הוא המופתע לא הבין על מה הוכה, אך מהר מאוד הבין: לסולם לא מתקרבים. נקודה.

וכך נשנה התהליך, עד שבשלב מסוים הוחלפו כל חמשת הקופים המקוריים בקופים חדשים.

עכשיו מתחיל החלק המעניין בסיפור. המדענים הכניסו קוף שישו אל הכלוב. להזכירכם: בכלוב נמצאים כעת חמישה קופים שלא נרטבו מעולם מהמים הקפואים, ובכל זאת בקיאים במסורת: להחטיף מכות לכל מי שרק מעז להתקרב אל הסולם.

הקוף השישי חשק בבננות והתקרב אל הסולם. ומה אתם חושבים שקרה? נכון. כולם התנפלו עליו וכיסחו אותו - מבלי שאף אחד הבין למה... לו יכולנו לשאול את הקופים מדוע הם עשו זאת, לבטח תשובתם היתה: "ככה זה אצלנו!". וזהו. וכאתם קופים - גם אנחנו פועלים בחיים על "אוטומט"!

לובשים מותג כלשהו - כי כולם לובשים; מחרימים משהו - כי אחרים מחרימים; פוסלים רעיון או חלום - כי "אמרו לנו" שזה לא אפשרי.

אז די. מספיק להפוך ל"קופים" שמענישים את עצמם ואת הסביבה שלהם רק בגלל פחדים של אנשים שכבר מזמן לא נמצאים בכלוב שלנו.

בפעם הבאה שאתם מוצאים את עצמכם עושים משהו רק "כי זה מה שכולם עושים", תעצרו רגע. תסתכלו על הסולם. אולי המים הקפואים כבר מזמן לא שם, ומה שמפריד ביניכם לבין הבננה זה רק פחד ישן של מישהו אחר?

אל תהיו קופים. תשאלו "למה?".

"איזה באסה!"

למי מאיתנו לא קרו במהלך החיים מצבים שבהם התעורר בנו רצון עז להתלונן על מציאות שנכפתה עלינו, לכאורה, בניגוד לרצוננו. לעיתים מדובר בדברים קטנים ולא משמעותיים - אדם שנתקע בפקק תנועה בשעה שהוא ממחר לדרכו, ובלי לשים לב מתחיל להתלונן על כך. אך לעיתים מדובר בדברים גדולים וכואבים הרבה יותר: אדם המתלונן על מצבו הכלכלי העגום, אדם השרוי בחובות ומבקש לחיות חי רווחה, ולעיתים אף מאשים את הסובבים אותו שלדעתו גרמו לו להפסדים הכספיים שהובילו אותו למצב זה.

כמעט בכל תחום בחיים ניתן לזהות את נסיון התלונה: בשידוכים שאינם מתקדמים, בחינוך ילדים, במצב בריאותי שאינו תקין, וכו'. הביטוי השגור בפנינו, ולצערנו גם הנפוץ ביותר במצבים כאלה, הוא המשפט: "איזה באסה!".

משום ריבוי הפעמים, אם ננסה להיזכר בכמות הפעמים שאמרנו את המשפט הזה, יתכן מאוד שלא נצליח. אולם סיפור אחד, קטן בהיקפו אך עצום בעוצמתו, שינה לי לחלוטין את התפיסה ביחס למשפט הזה.

מורנו ורבנו, שר הבטחון והאמונה בדורנו, הרב יגאל כהן שליט"א, סיפר פעם על השימוש האישי שלו במשפט "איזה באסה". באופן מדיק ומודד הוא העיד כי מעולם לא אמר זאת על פקקים, לא על קשיים בריאותיים, ולא על אירועים אישיים מאתגרים. הפעמים היחידות שבהן "הרשה לעצמו" להוציא את המשפט מפיו - היו בפטירתם של גדולי ישראל. מי שמכיר את הרב יודע שאין זה סיפור נקודתי, אלא ביטוי לדרך חיים שלמה, עקבית ועמוקה.

כאשר יורדים לשורש הדברים, מגלים שבמשפט הקצר "איזה באסה" טמון חיסרון גדול באמונה ובבטחון בבורא עולם. אדם המאמין באמת, ובטוח שהכל מתנהל על פי רצונו המדויק של בורא עולם, אינו ירשה לעצמו להתלונן על המציאות. יתכן כאב, יתכן קושי - אך תלונה המבטאת התנגדות פנימית למהלך הדברים, אינה עולה בקנה אחד עם אמונה שלמה.

בסייעתא דשמיא זכיתי לראות דוגמה חיה, מוחשית ומיוחדת, לדרך זו. דוגמה שממחישה כיצד חיים בפועל את ההבנה שאין רע יורד מן השמיים, וגם כאשר המציאות נראית לכאורה לא תקינה - משדרים רוגע, ואמונה טהורה במי שאמר והיה עולם.

היה זה בחודש אלול האחרון, חודש שבו מורנו ורבנו שליט"א טורח הרבה מעבר לשגרה הרגילה של ימות השנה. שיעורים, וכנסי חיזוק בכל רחבי הארץ לקראת יום הדין. באותה תקופה זכיתי להתלוות אליו ולנהוג עבורו במשך שבוע שלם.

באחד הימים הוזמן הרב לחמישה שיעורים בזה אחר זה. מתוך רצון להיות ערני בנסיעות הארוכות, עצרתי לתנומה קצרה - אך למרבה הצער, מרוב עייפות מצטברת, לא התעוררתי בזמן. ברגע שהתעוררתי אחזה בי תחושת אינעימות גדולה - הרב נאלץ להמתין לי, וכעת הוא מאחר לכל השיעורים בגללי. בלבי עלו חששות: האם הרב ילחץ? מה תהיה תגובתו?

כשהגעתי לרכב, הרב קיבל אותי בחיוך רחב, בשלווה גמורה, כאילו לא אירע דבר. לא מילה של תלונה, לא רמז של לחץ. לאורך כל הנסיעה - שקט ורוגע. מבלי לומר כמעט דבר, קיבלתי באותם רגעים את אחד השיעורים הגדולים והעמוקים ביותר שקיבלתי בחיי.

זהו שיעור שאינו נמסר במילים, אלא בהתנהגות. שיעור שמלמד מהי אמונה חיה.

אם אנחנו באמת מאמינים - "איזה באסה" פשוט לא אומרים.

שבת שלום

הלימוד היומי

5 דקות של לימוד יומי מלא בהשראה ליום מוצלח מאת הרב יגאל כהן לגברים ולנשים

הזמינו עכשיו לכל חודש הביתנו 03-8000-770

שפה קלה ופשוטה, מתנה לחיים מאושרים, קצר וחזק

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף ראש "מרכז התחברות" ר"ג

אני מאשים (את עצמי)...

לפני כמה שנים, יצאו חבורה של צעירים חוזרים בתשובה טריים מלאי מרץ, לתפילה במקומות הקדושים ובקברות צדיקים, והתחילו את מסעם עם שריד בית מקדשנו "הכותל המערבי".

בכניסה לכותל, אחד מהבחורים היה עטוף בטלית גדול, והליצן שבחבורה החליט לעשות מזה "מטעמים", וביקש מהבחור עם הטלית, לכסות את כל פניו עם הטלית, כדי שיקבל מראה של "בבא"... וכולם הסתופפו סביבו ברתת ובזיע, מנסים להרחיק ממנו את כל הסקרנים שמבקשים לדעת מיהו הצדיק והקדוש שזכה לכל כך הרבה משבקי"ם (משמשים בקודש).

הם חשבו שזה יהיה תעלול של דקה או שתיים... אך מרגע לרגע יותר ויותר אנשים ניסו להתקרב ולבקש ברכה מ"הרב המקובל", והם התעקשו שאסור להפריע לכבוד הרב בייחודים הנשגבים... ורק רצו שהקהל יתרחק מהם

כדי שיצליחו "לרדת מהעץ" בלי נזקים... אך לאחר שהלחץ היה כל כך גדול, הם היו חייבים לזרום עם הסיפור... והסכימו שכולם יעמדו בשקט, והבבא יאציל מברכותיו על הציבור בכללותו מרחוק... ה"בבא" עשה כמה תנועות מסתוריות, והחל לברך את הציבור בלחש (כדי שלא יבחינו בקולו הצעיר...)...

לאחר כמה דקות של לחץ ומבוכה, העלה אחד מבני החבורה רעיון, וביקש מכולם לפנות דרך ל"צדיק", בדרכו לבית הכסא... גם בדרך לבית הכסא שובל של אנשים ניסו לנשק את שולי טליתו של הבבא המיוסר, וברגע של היסח הדעת "הבבא" נבלע בין אחד מחדרי בית הכסא, וקהל ההמונים שהמתין בחוץ ליציאתו של הצדיק "שעושה רושם"... לא זכו לראותו שוב לעולם...

בוודאי שמעשה זה הוא איסור חמור, ואינו ראוי כלל, אך אם כבר הוא נעשה, לפחות נלמד ממנו מוסר השכל חשוב מאוד: טבע האדם, שכאשר הוא רואה הרבה אנשים שמעריכים, מכבדים, ומעריצים מישוהו, מיד גם הוא מתחיל לכבד ולהעריץ את אותה הדמות, למרות שאינו מבין כל כך על מה ולמה. והסיפור לעיל יוכיח! ואם כן, יוצא לנו יסוד אדיר, שנוכל להשתמש בו לכל מישורי החיים. לדוגמא: אדם שלא מכבד את אשתו (או להיפך), בין אם מזלזל בה בלבד, וכל שכן כשמבזה או מוכיח אותה ליד הילדים, שלא יצפה שבניו יכבדו את אמא (או אבא) שלהם, ופשוט. אותו הדבר אם אנו מגלים שאחינו שבשדות שאינם שומרים תורה ומצוות, אינם מכבדים את שומרי התורה, זה מכיון שאנחנו לא מכבדים האחד את השני, ואם כן מדוע שהם יכבדו?

וכשהצגתי יסוד זה לפני מו"ר עט"ר הגאון הגדול הרב חיים רבי שליט"א, אמר לי בשם מרן החזו"א זיע"א שיש יום אחד בשנה שרוב ככל עם ישראל, שומר עליו וחרד לקדושתו,

והוא: "יום הכיפורים", בעוד שחומרנו (כרת) פחותה מחומר השבת (סקילה), ואם כן מדוע דווקא עליו שומרים באדיקות? אומר החזו"א: מכיון שיש בשנה כ-53 שבתות, אנחנו רגילים לשבת, ודשים אותה בעקבנו, ומטבע הדברים פחות חרדים ומתרגשים מבואה של השבת. לכן זה משפיע על אחינו הרחוקים ביותר, ולכן הם לא מכבדים אותה כראוי ולא נוהרים בה. אך יום הכיפורים מגיע רק פעם אחת בשנה, ואנחנו באמת מתרגשים וחרדים לקדושת יום הכיפורים, ולכן אחינו שבשדות אף הם מתענים ושומרים על קדושת היום! נורא נוראות!!!

בפרשתנו המפוארת, ישנם המון רמזים ליסוד הנ"ל, אך מקוצר היריעה בחרתי לחזק היסוד מ"מתן תורה" דווקא. כולנו יודעים לדקלם את עשרת הדיברות בעל פה, וזה נפלא. אך אם נתבונן בתחילת הפרק (ט"ו) נגלה שקודם מתן תורה, התורה מדגישה את הפחד, הרעדה, הכבוד וההדר שהתבקשו עם ישראל לנהוג כלפי נותן התורה, והתורה. ואצטט כמה קטעים: "הִשְׁמְרוּ לְכֶם עֲלוֹת בְּהָר" "כָּל הַנִּגְעַ בְּהָר מוֹת יוֹמֵת" "לֹא תִגַּע בּוֹ יָד כִּי סָקוֹל יִסָּקֵל אוֹ יָרֵה יְיָ" "הֵיוּ נִכְנְיִים (מוכנים) לְשִׁלֵּשֵׁת יָמִים אֶל תִּגְשׁוּ אֶל אִשֶׁה" "וַיְהִי קֹלֵת וּבְרָקִים וַעֲנָן עַל הָהָר וְקַל שִׁפְר חֹזֵק מְאֹד וַיַּחְרָד כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּמַחְנֵהוּ" "וַיְהִי סִינֵי עֲשָׂן כְּלוֹ וַיַּחְרָד כָּל הָהָר מְאֹד."

מבלי היסוד הנ"ל היינו שואלים: מדוע צריך להכניס את העם לפחד וחרדה, טרם מתן תורה? מה התועלת בהפקת המופע האורקולי הגרנדיוזי הזה? הלא אם בורא עולם רוצה לתת לנו תורה כל כך נפלאה במתנה, אז שיתן אותה "בכסף"?!...!

אך כעת הכל מובן, שהרי הסכמנו וסיכמנו, שהאדם בנוי בצורה כזו, שכשרואה כבוד, הדר, ותכונה כלפי שום דבר, מיד אף הוא נוטה להוקיר, להעריץ ולכבד את אותה הדמות, ואף רוצה להתקרב ולהיות חלק מהעניין, ולכן בורא עולם ברוב רחמיו רצה שעמו הנבחר יקבל את התורה בשלמותה, ובשביל זה צריך לגרום להם להעריך את התורה על ידי ההכנות הנ"ל.

עשה תורתך קבע

השבת נלמד יחד את דבריו של שמאי בפרקי אבות (פרק א משנה טו):

"עשה תורתך קבע" - ולכאורה, שאלה מתבקשת: הרי ברור שצריך ללמוד תורה, להבין מה מותר ומה אסור... אבל למה התורה צריכה להיות 'קבע'?

אלא שמלמדת אותנו המשנה יסוד עצום: 'התורה לא אמורה להיות "עוד חלק מהחיים", אלא המרכז של החיים!'

ברגע שהתורה היא הקבע - כל שאר הדברים: העבודה, הבית, החלומות, הרצונות - מסתדרים סביב האמת.

התורה היא ה"ספר הוראות היצרן" של הנשמה. היא לא באה להגביל - אלא לשחרר.

היא לא באה להקשות - אלא ללמד אותנו מה באמת טוב לנו, ואיך לא ליפול באשליות של "נראה טוב" אבל מזיק בפנים.

כשאדם קובע עיתים לתורה - הוא לא רק לומד. הוא מחבר את עצמו לבורא, לנשמה שלו, לאור האמיתי.

עשה תורתך קבע - וכל השאר יתברך מסביבה.

שבת של תורה, אור וברכה!

הרב יהונתן פרטוש רב בישיבת "יגל ליבי" וראש מדרשיית ענפים ב"ב

קמתה סקתה

סרק 45 תקציז:
 אלי, טכאלי וכוזי קאלטים את הקופים לכתקפה וסטיגים חכר כסיס כתכות כזי לבכת. הפרוסטוק סוכץ את התקלטות וכתכות הסכה סתדלף עליהם בעת שיבכחו. הוא לוקח כספר קופים על פנת להתקין להם טובי נסיון, והם כסטוללים ומפריצים. ובינתיים - האקרים כסצחים את הקוד בכוח טיל גזי וכצבו טל גזי כדקדק.

לפמרת:
 אני רועדדדד...
 אז מה?
 סיימנו?
 אני חושב שככן...
 אז זהו. נראה לי שמחר נצא עם החמר ממיס המתכות. נשלח את הקופים לפנינו, נראה שהם מצליחים לעבר, ואנחנו - אחרים!
 הם ממשקעים... קעת נכון אותם אל המחלה.
 שרולי, קעת אנחנו! אחרים! אל החפשי!
 ל...לא!
 מה קרה?
 ארבע כצורה! שעת הלמוד הקבועה שלנו אי אפשר להמיש אותה...
 וואו... נכוון אי אפשר לומר על הלמוד הקבוע שלנו נשאר כאן, ונצא מנד אחרי שגלמד!

"דוקטור, אני צריך משקפיים דחוף." "הרופא: "אתה בהחלט צודק, זה בית קפה כאן."

אינדיאני נכנס למסעדה וקנה המבורגר. המוכר שאל אותו: "לקחת או לשבת?" ענה האינדיאני: "לקחת לשבת"

המורה: "דני, אם יש לך 10 שקלים בכיס ימין ו-20 שקלים בכיס שמאל, מה יש לך?" דני: "מכנסיים של מישהו אחר!"

מי היה אומר גם זו לטובה ומי היה אומר כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד?
תשובה מפרשת וישב בבתי מדרשות שבבבל.

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס anafeamalon@gmail.com

אנחנו צריכים את גל וליבי!

שבת שלום לכל הילדים שאתנו גם השבוע הפעם נלמד על דבר מעניין שקורה לנו כל יום.

יגל וליבי: להתלבש כולנו יודעים, אתם איך צריך להתלבש? **ליבי:** הכוונה שלנו שיש מצוה על כל יהודי להתחיל מצד ימין.

יגל: ניתן דוגמא לכך- ללבוש חולצה, מכנסיים סוודר מעיל וכו', קודם מכניסים את יד או רגל ימין ואח"כ את שמאל, ואתם שואלים בטח למה? מה זה משנה?

ליבי: שאלה מצוינת ומתבקשת- ה' יתברך רוצה תמיד שנודה לו ונתנהגה כמותו.

ועל ה' נאמר "ימין ה' רוממה ימין ה' עושה חיל", ה' החשיב את הימין של האדם ולכן גם בבית המקדש, היו עובדים והולכים מצד ימין.

ומשם נלמד שגם כשאנו מתלבשים, מושיטים יד ועוד, תמיד יהיה מצד ימין.

תודה רבה לכם ילדים יקרים ונתפלל כולנו שיבנה בית המקדש במהרה בימינו אמן

- להקשיב לדברים הטובים שקורים סביבנו, לא לפחד לשנות ולהשתפר גם אם טעינו, ולהתקרב אליו גם כשהדרך נראית קשה. ה' רוצה שנבין שתמיד אפשר להתחיל מחדש ולהיות טובים יותר.

גם אם עשית טעות אתמול, היום אתה יכול להתחיל מחדש! בדיוק כמו יתרו, שזכה שהפרשה כל כך חשובה בתורה תיקרא על שמו - כי הוא לא פחד להשתנות ולהתקרב לקב"ה.

פרשת שבוע אנחנו

פרשת יתרו

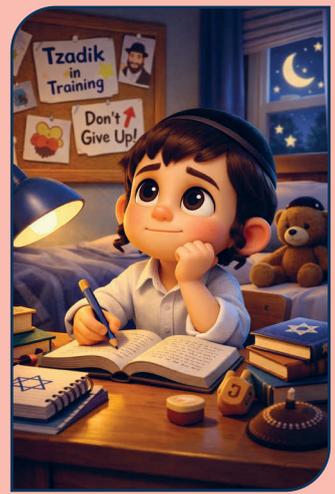
בפרשה שלנו, עם ישראל מקבל את התורה בהר סיני! זה הרגע הכי חשוב בהיסטוריה שלנו. אבל רגע - למה הפרשה נקראת "יתרו"?

יתרו לא היה יהודי מלידה. הוא היה כומר של עבודה זרה! אבל כשהוא שמע על כל הניסים שהקב"ה עשה לעם ישראל - קריעת ים סוף, המן, המלחמה עם עמלק - הוא אמר: "וואו! אני רוצה להיות חלק מזה!"

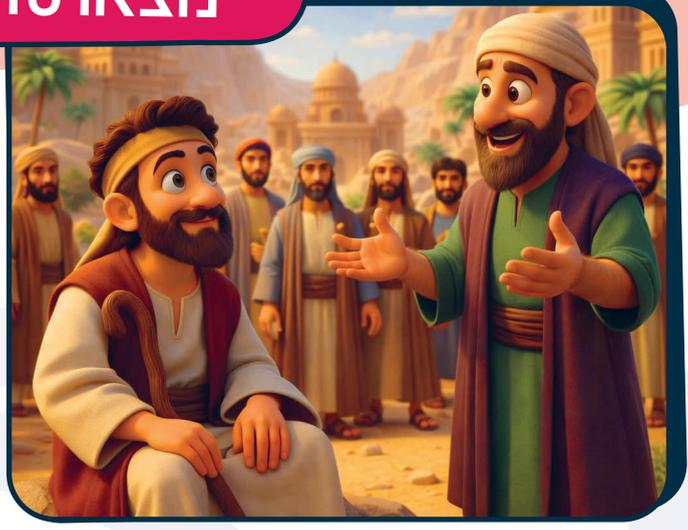
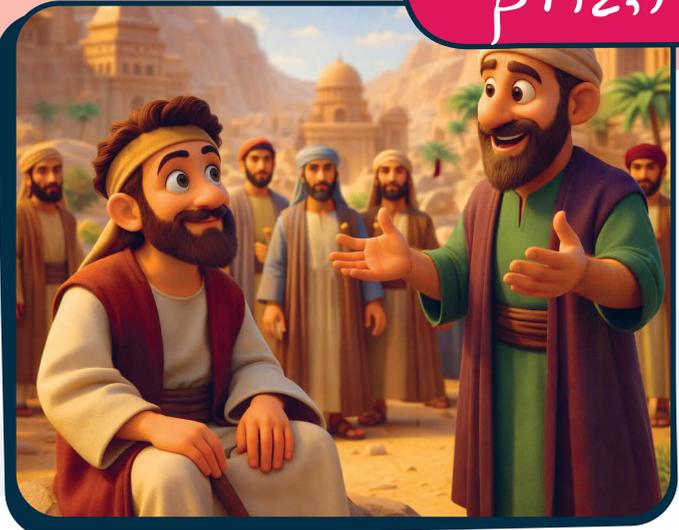
יתרו עזב את הבית שלו, את המשרה החשובה שלו, ונסע במדבר החם כדי להצטרף לעם ישראל. הוא לא התבייש להגיד "טעיתי" על כל מה שהאמין בו קודם.

והנה הפתעה גדולה: דווקא הפרשה שבה ניתנת התורה - המתנה הכי יקרה של עם ישראל - נקראת על שם יתרו!

ילדים יקרים, ה' מלמד אותנו שלא משנה מאיפה התחלנו, מה שחשוב זה לאן אנחנו הולכים! יתרו יכול היה להישאר בבית הנוח שלו, אבל הוא בחר לשנות ולהתקרב לה'. ה' רוצה מאיתנו להיות כמו יתרו

מצאו 10 הצאים

מהלך

הפסוק למסעך בפראה

הילד/ה הזוכה
תמר חכם אהרון
מפתח תקווה

תשובה מפרשת וישב:
"וְהָיָה הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְאֶחָד עֶשֶׂר
קֹדְבִים מְשֻׁתָּחִים לִי:"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

שלא היתה מלאה אהבה לזולת. למדתי שמי שרוצה להיות חסיד באמת, צריך לאהוב כל אדם כמו בן משפחה, ולדאוג לו בלב שלם.

מאז לימד הרבי את תלמידיו שהלב חשוב מהכול. מעשה קטן במחשבה יכול ללמד שיעור גדול. כשחושבים טוב על אחרים, עושים טוב בעולם.

כך גדלים להיות אנשים טובים יותר, שמקשיבים, עוזרים, ומביאים אור ושמחה לכל מי שפוגשים בדרך. זוכרים תמיד לחשוב על הזולת לפני עצמנו, בכל זמן ובכל מצב. קטן או גדול, ביום ובלילה כאחד.

סיפורי צדיקים

הצדיק שעשה עבירה חמורה

רבי אלימלך מליז'נסק היה צדיק גדול, אוהב אנשים וירא שמים. כולם הכירו את צדקותו ואת טוב לבו. יום אחד שמו לב שמשויו לדבר מוזר: כמה ימים עברו, והרבי אינו מניח תפילין של רבנו תם. הם בדקו שוב ושוב, והדבר חזר על עצמו. השמש נבהל מאוד, ופנה אל אחד התלמידים הגדולים, וביקש ממנו לברר בעדינות מה הסיבה לכך.

התלמיד ניגש לרבי בכבוד ושאל: מדוע כבודו אינו מניח תפילין של רבנו תם? הרבי ענה בענווה: נכשלתי בעבירה חמורה. התלמיד הופתע ואמר: הרי תמיד יש דרך לתשובה. מה קרה? סיפר הרבי סיפור.

יום אחד קיבלתי אנשים מהבוקר ועד הלילה. הייתי עייף מאוד, וכמעט לא עמדתי על רגליי. הלכתי לישון, וביקשתי שייתנו לי לנוח. אחרי שעה נשמעו דפיקות בדלת. אדם אחד ביקש להיכנס, ואמר שזה פיקוח נפש: בתו מקשה ללדת והוא צריך ברכה.

בתחילה חשבתי בלבי: למה באים עכשיו? אבל מיד שאלתי את עצמי:

אם זו היתה הבת שלי, האם הייתי ממשיך לישון? מיד קמתי וברכתי אותה. באמת, עוד לפני שהאיש חזר לביתו, היא ילדה בשלום.

שאל התלמיד: אם כך, מה היתה העבירה? השיב הרבי: עצם המחשבה הראשונה,

נפלאות הבריאה

שמואל קוריב

העורב

העורב הוא עוף חכם במיוחד, החי כמעט בכל חלקי העולם, כולל בארץ ישראל. הוא בעל נוצות שחורות ומבריקות, מקור חזק, ויכולת למידה יוצאת דופן.

אינטליגנציה יוצאת דופן

אחד הדברים המפתיעים ביותר אצל העורב הוא רמת החכמה הגבוהה שלו. מחקרים הראו שעורבים מסוגלים לפתור בעיות מורכבות, להשתמש בכלים, ולזכור פתרונות גם לאחר זמן רב. הם אף יודעים לזהות בני אדם ולזכור מי היטיב עימם ומי הזיק להם.

שבע מכל דבר

העורב אוכל מגוון רחב של מזונות: פירות, חרקים, זרעים, ביצים, ולעיתים גם שאריות מזון. היכולת הזו מאפשרת לו לשרוד בסביבות שונות מאוד, מהטבע הפתוח ועד אזורים מיושבים.

תקשורת

לעורבים יש תקשורת מפותחת. הם משמיעים קולות שונים כדי להזהיר מסכנה, לקרוא לבני זוג, או להודיע על מקור מזון. הם אף חיים בקבוצות ומשתפים פעולה ביניהם.

קינן והגנה

העורב בונה את קינו גבוה, בדרך כלל על עצים או מבנים גבוהים, כדי להגן על ביציו וגוזליו. הוא נחשב להורה מסור, הדואג להזנת צאצאיו במשך זמן רב.

כאשר מתבוננים בעורב, ניתן לראות כיצד הבורא נתן ליצור קטן זה חכמה, זיכרון ויכולת הסתגלות מיוחדת, המלמדת אותנו עד כמה הבריאה מדויקת ומלאת מחשבה.

טוב להיות קרובה

ארגון "ענפים",
בנשיאות הרב יגאל כהן שליט"א
מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש
של קירוב לבבות וחברותא טלפונית

**שיחת טלפון שבועית בהתנדבות
עם בנות שמחפשות להתחזק**

לפרטים והתנדבות <
055-6-888-010

📞 | בזמנך הפנוי | 🏠 | בבית

👥 | מתאים לכל גיל | 📁 | ללא נסיון | ❤️

מרכז תינוקות
מטרות ומוצרים
חיניים לתינוקות

180 אברים
לימוד תורה בכולל

סמינר קירוב
שבתות חיזוק
לקרוב רחוקים

שידורים חיים
לזיכוי הרבים בכל
רשתות המדיה

המסעדה
סיוע בארוחות
לנזקקים

"יגל ליבי"
ישיבה לבעלי
תשובה

**24 שעות
קו הלכה**
ושיעורים בטלפון

מחסן החסד
חלוקת סלי מזון

מדרשיות לנוער
מסגרות חיזוק

ביחד מאירים את העולם

רוצים להיות שותפים? חייגו <<<

03-8000-770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

לעילוי נשמת
ר' מימון חיים בן רחל

לעילוי נשמת
מזל בת טלי

לעילוי נשמת
ר' דניאל בן נג'יה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

🕯️ נר תמיד 🕯️
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה